

Naar man derimod kommer til dem, der skulle skifte Navn, blot fordi de have et alt for almindeligt Slægtsnavn, og navnlig da alle de mange Navne paa „sen“, saa har jeg ogsaa Sympati for den Slags Navneforandringer i al Almindelighed. Ogsaa jeg anser det for ønskeligt at komme til en Indskrænkning af disse Navne, der ere blevne saa almindelige, at de i Grunden næsten ikke mere ere Kendingsnavne for de paagældende, og hvis Antal jo i Tidens Løb vil vokse i en uoverskuelig Grad. Men den Maade, hvorpaa der foreslaas raadet Bod herpaa i Lovforslaget, forekommer mig dog at være noget mindre heldig. Jeg kan i alt Fald, efter hvad der foreligger, ikke faa andet ud, end at Meningen er den, at Justitsministeriet skulde udarbejde en Fortegnelse over Navne, altsaa Stednavne, som stilles til behagelig Afbenyttelse for Befolkningen. Dersom dette er Meningen, og det skal ske i al Almindelighed, forekommer den hele Foranstaltning mig ret forfejlet. Jeg tør nu maaske gaa ud fra, baade efter hvad her staar, og efter hvad den højtærede Minister har udtalt, at man vil søge at værne om de Stednavne, som tillige ere blevne Familienavne, og navnlig naar disse have naaet en vis Berømmelse. Ellers kunde der være Fare for, at netop saadanne Navne ville blive søgte i en aldeles overvældende Grad, f. Eks. Navne som Ørsted, Stenstrup, Hostrup og mange andre. Det er jo ikke andet end Stednavne, men det vilde dog være lidet heldigt, om vi paa en Gang fik en 1000 Familier af Navnet Ørsted eller Stenstrup, og det vilde ogsaa være Uret mod de paagældende. Jeg antager, at Ministeriet vil have sin Opmærksomhed henvendt derpaa, og at den maaske vil udelade saadanne Navne af Stedsfortegnelsen. Men ved Siden deraf er der ikke faa Familier, der ikke have saa stor Berømmelse som de nævnte, men som dog sætte Pris paa det Stednavn, der er knyttet til deres Slægt, og som ikke ønske dette kastet i Grams til alle og enhver. Det forekommer mig ogsaa underligt, at der ikke er nogen lokal Begrænsning. Der er ikke nogen Grund til, at Jyder skulle tage sjællandske Slægtsnavne og omvendt, blot fordi de føle sig tiltalte af det paagældende Navn, — der bør dog være nogen Forbindelse mellem den paagældende Person og det Tilnavn, han tager. En saadan Begrænsning kunde maaske gennemføres derved, at man i Stedet for en almindelig Fortegnelse over Stednavne til Brug for hele Landet udarbejdede begræn-

sede Lister for enkelte Dele af Landet, maaske for hver Jurisdiktion, men om man just derved vilde naa et heldigere Resultat, turde være tvivlsomt, navnlig naar vi befinde os over for Købstæderne. Dersom nu f. Eks. alle Personer af Navnet Hansen, Jensen osv., der bo i Kolding, vilde finde paa at antage Navnet „Kolding“, der jo ogsaa er et Familienavn, som deres Familienavn, vilde det saa være noget Fremskridt? Jeg tror det ikke; jeg tror, det vilde frembringe paa sin Vis lige saa stor Forvirring i Forholdene paa det paagældende Sted. Jeg kan ikke se rettere, end at Sagen i den Almindelighed, hvori den her er tagen, har sine store Betæneligheder, og denne Del af Lovforslaget forekommer mig derfor ikke tilstrækkelig moden til Gennemførelse. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til det ærede Udvalg, om det ikke til 3dje Behandling kunde overveje denne Sag lidt nærmere og maaske alligevel komme til det Resultat, at den helst burde deles i to Foranstaltninger, af hvilke man indskrænkede sig til for Tiden at gennemføre den, jeg først omhandlede, nemlig Anerkendelsen af de i Befolkningen levende og brugte Slægtsnavne, og dernæst overveje lidt nærmere, paa hvilken Maade man kunde lette den anden Del af Navneforandringen, der gaar ud paa at forhindre alt for hyppig Anvendelse af visse almindelig brugte Navne, som blive almindeligere og almindeligere for hver Dag, der gaar. Ogsaa denne Del af Sagen trænger ganske vist til en Løsning, men det forekommer mig ikke, at den har fundet det i det foreliggende Lovforslag.

Ordføreren (Svend Høgsbro): Der blev før mellem det ærede Medlem for Københavns Amts 3dje Valgkreds (Oscar Hansen) og den højtærede Minister vekslet nogle Ord om, hvorvidt de sagkyndige vare komne for sent med deres Udtalelser eller ej. Hvad de sagkyndiges Forhold til den højtærede Minister angaar, kan jeg ikke udtale mig derom; hvornaar de have henvendt sig til Ministeren, ved kun han, i saa Henseende maa vi bøje os for hans Udtalelser. Derimod tror jeg ganske vist, at vi andre have Ret til at beklage os over, at de sagkyndige, som sidde inde med saa megen Interesse og saa megen Kundskab i denne Sag, ikke ere komne frem dermed før. Det er nu et Aars Tid, siden Sagen først blev reist — ja, det er jo omtrent 24 Aar, siden den blev reist her paa Rigsdagen, men det er et Aars Tid, siden den igen blev aktuel. Der har foreligget Lov-